

IZ NAŠE DNEVNE KULTURE.

Iz pasjih dni.

1.

Kadar baladniki od vina gredó,
široko gredó, gredó težkó,
(baladno so namreč vse rime na O!)
vidijo to in onóó...
Vidijo luno v krajce tri,
na vsakem krajeu so oči,
ene rumene, druge zelene,
v mrtvo obličje živo vsajene,
da pijejo v mozeg in pijejo v kri
(v vsaki baladi je treba krvi!)
mrki vampirji iz mrzlih dalj —
Pridi, slikaj, če moreš — Kralj!

2.

Vergilius... Virgilius.
Ena muha kaj stori,
sive glave obnori,
norče tuje, serce naše,
da jih pikolovstvo jaše:
Prešeren... Preširen.

3.

Ta pesnik... Saj se je izpel,
preden je peti začel!

4.

SHS jezik... Umej!
»Slovenac jesam,« prepevaj odslej!

5.

Kako se je slavi rodeval?
V filmu je trikrat Kosovo opeval.

6.

Slika: Christus heri et hodie...
Da le biblično ne, pa nam po godi je.

7.

Kritiziral bi vsak...
pisal pa nič!

8.

Oči in ušesa zdrava ima,
le da jih prav rabiti ne zna:
za ločila uho povpraša,
stike po očeh uglaša.

9.

Kraljevič Marko za rajo
je metal šestoper.
Anima pia, naš Stritar
v distihih — šestomer.

10.

Potnik, ki je ceste truden, se sezuje.
Joža, moj prijatelj, na podkovanem Pegazu
— potuje.

11.

Ali nima drugih potreb,
da se brezstidno v »Demonu« razgalja
Jereb?

12.

»Žalostne roke«... Sočutim, Tone, a glej,
Kaj te pravzaprav boli, povej!

13.

Komú bolj ko Prešernu pritiče
pesniški lovor ob senca?
Joži Zazuli, ki nam dal je —
kar venec sonetnega venca!

14.

Prešeren govori:
»Stritar in Askere... Puntar in Žigon,
pozabljeno vse!
Moje besede pa ne bodo prešle!«

15.

Jenko: Ali sem res, kot me je v »Šmonci«
opisal?
Levstik: Vidim, da ljubil je, a sebe le
risal! Lukian.

* * *

Meštrović in religiozna umetnost. — »Die christliche Kunst« (Monakovo, 1925, 8) piše: »J. Strzygowski je opozoril v časopisu 'Deutsche Kunst und Dekoration' na delo, ki je umetniška izpoved in pomeni program podobno kapeli sv. Mavra, katero je ustvaril P. Deziderij Lenz. Nagrobna kapela, ki krasi rtič v Cavtatu pri Dubrovniku, predstavlja resnično enotnost stavbne in oblikovne forme, ki jo primerja Strzygowski z mavzolejem Teodoriha v Raveni. Kar pri ti znameniti centralni stavbi posebno privlačuje, je njena jasna zakonitost v tlorisu in gradbi, združena s poduhovljeno nežnostjo v plastiki. Ako kdo misli, da bo umetnost Jugoslovana v Nemčiji težko našla mnogo prijateljev, temelji ta bo-jazen nedvomno na posebnem načinu, s katerim izraža umetnik svoja čustva, toda kiparska sila in resnična poduhovljenost, ki sta izraz mojstra, polnega duše, bosta gotovo našli občudovanje in priznanje. Odkar smo doživeli 'Dombauhütte' v monakovski Gewerbeschau, naravnost blagodejno vpliva, če gledamo ta pravi ekspresionizem. Nedvomno bo ta ali oni želel drugačno Mater božjo ali angele, toda nedvomno je kapela kot celota mojstrsko delo. Izredno učinkujejo 4 angeli, ki plavajo na stenah glavnega prostora in nosijo duše pokojnikov v nebo. Čudovita nežnost in finost je v držanju, s katerim objemajo duše v podobi dece. Meštrović je v svoji stavbi, s fino občutenimi plastikami rešil problem ekspresionizma na edin način.«

(Po Hrv. Prosvjeti.)

PREJELI SMO V OCENO.

Julius Zeyer: **Tri legende o razpelu.**
Iz češčine prevedel dr. Fran Bradač.
(Prosveti in zabavi, 5.) V Ljubljani, 1924.
Izdala Zveza kulturnih društev. Založila Ti-skovna zadruga. Natisnila Delniška tiskarna.
Zeyerjeva tegobna romantika. Baš dovolj,
da se je človek ne preobje in se vendar